איתיביה אביי קרבן או יחיד שנתערב בקרבן

יחיד וקרבן ציבור שנתערב בקרבן ציבור

וקרבן יחיד וקרבן ציבור שנתערבו זה בזה

נותן ד' מתנות מכל אחד ואחד ואם בו נתן

מתנה מכל אחד יצא ואם נתן ארבעם מכולן

יצא במה דברים אמורים שנתערבו חיין אבל

נתערבו שחומין נותן ארבע מתנות מכולן

ואם נתן מתנה אחת מכולן יצא יירבי אומר

רואין את המתנה אם יש בה כדי לזה וכדי

לזה כשרה ואם לאו פסולה קתני יחיד דומיא

דציבור מה ציבור גברי אף יחיד גברי אמר

רבא ותסברא הא מתרצתא היא דקתני במה

דברים אמורים כשנתערבו חיין אבל נתערבו

שחומין לא מה לי חיים מה לי שחומין אלא

הכי קאמר בד"א שנתערבו שחומין כעין חיים

בכוסות אבל בבולל נותן ד' מתנות לכולן

ואם נתן מתנה אחת לכולן יו יצא רבי אומר

רואין את המתנה אם יש בה כדי לזה וכדי

לזה כשרה ואם לאו פסולה ומי אית ליה לרבי

האי סברא והא תניאס אמר רבי לדברי ר"א

לדברי ר"א. דמכשיר נשתי הואות (לקמן פ.):

נוםחאות רש"י כת"י

הניכר הוא כח] כגון שנחתכו רגליה או ניקב קרום של מוח שלה ליזול ולישקליה ואינך לישתרו: ואי ניזור ונישקניה וחיקד נישתרו: וחי לא ידע לה. שאין טריפותה ניכר: מנא ידע. מעיקרא שנתערבה כאן טריפה: נקובת הקוץ. בבשר ולא לחלל וכשירה, ומום נמי לא הוי נתכני וכשית הן, ותוום לנהי נמו החד דהדר בריא: דרוסם הואב. טריפה דקלי ליה זיהרא, ובין דרוסה לנקובה לא ידיע: נפולה. נפלה מן הגג ותנן לה גבי טריפות משום ריסותי איברים וגם אם שחטה ליסוקי מיברים וגם מם שומים בחוך מעת לעת ואפילו בדקה לאחר שחיטה בכל מיני טריפות ולא מלא, ואם שהתה מעת לעת ושחטה לריכה בדיחה בכל מיני בדיקות טריפות, הילכך ירעו שאם תאמר ימכרו ללריכי אותו המין ספק טריפה לעזרה: נפולה נמי ניבדהה. ויראה אם יכולות כולו להבקם. היכחה חם יכוצות כוכן להלך אין כאן טריפה וימכרו ללריכי אותו המין דאיכא למאן דאתר באלו טריפות עמדה על רגליה אינה לריכה לשהות מעת לעת כמן קודם שחיטה אבל בדיקה לאחר שחיטה בעיא ואם הלכה למתר שתיקה בשיח למם הסכם. אפילו בדיקה לא בעיא: קסבר. ריש לקיש דמוקי מתני בהכי, עמדה לריכה מעת לעת קודם מחיטה ובדיקה לאחר שחיטה, אפילו אם הלכה לריכה בדיחה לאחר שחיטה. ואם תאמר י נוחור שחיטיה. ומם שחחות יקרי יבדקו, כיון דאיתחזק ספ עריפה לא מעיילינן לה לעזרה לד טריפה לא יקרב. בפרק כל אסורין במסכת תמורה (תמורה לא.): דרוסת הואב. הנקב משוך ולא עגול שהליפורן קורע ויוו נשהוא מכה בבשר: עמדה. ה רגליה ולא הלכה אינה לרינ רגליה ולא הלכה אינה לרינ לשהות מעת לעת הודם שחיטה לפואת ונעת לעת קורם שויטה בעיא אבל בדיקה לאחר שחיטה בעיא ואם הלכה אפילו בדיקה לא בעיא: והא בעי סמיכה. בבעלים ולא ידיע מי בעליו כדקתני יקרב לשם מי

ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכין הבל אנשים לא. במערכות: אינו כשר ליקרב במערובת: ע"ב מעמר קודם זטאם לן יחיד שנסערב בחטאם יחיד. בכולהו גרסינן חטאת בתוספתא. חטאת יחיד וחטאת מכולן. מוה שנים ומוה שנים יצח דכל הניתנין על מובח החילון שנתנו במתנה אחת כיפר: במה שנחן בנחונה וחות כיפר. הכמה דברים אמורים. דלריך ארבע מתנות מכל אחד בתחילה, בנתערבו חיים: אבל נחערבו שחוטין. נבלל דם (בדם) שניהם פחומין. נכנל דס (בדס) שהיהם בכוס אחד: נוסן ארבע מסנוס מכולן. שהכי יש כאן משניהן נמלא ארבע מתנות מכל אחד: אף יחיד בנברי. ואע"ג דבעי סמיכה. ומדלבור לא מלי לאותוביה שאין ומדלבור לא מלי לאותוביה שאין סמיכה בלבור אלא בחטאות הפנימיות והכא בחילונות קא מיירי מדקתני ואם נתן מתנה אחת צא ובפנימיות קיימא לן מתנה חת מהן מעכבת: ומסברה הה מסרלסה היה. וחיין דווקה דמחוסרין סמיכה קהמר הבל שחוטין לה בחמיה וכי בשחוטין במוסין כל בממים לכ לקמייתה דלריך נמי לא משכחת לה לקמייתה דלריך ליתן ד' מתנות מכל אחד וכגון שנתערבו כוסות בכוסות ולא נבללו: אלא. חיין לאו דווקא ולא במחוסרי סמיכה מיירי אלא כולה במחוטין וכבר סמכו עליהן: ומאי בשחוטין וכבר סמכו בשמוטין זכבר טמכו עליטן. זמהי זיים דקאמר שחוטין כעין חיים. שאין דמם בלול זה בזה אלא נמערב בוס בכוס ואין ידוע איזה של יחיד ואיזה של ליבור: אבל בבלול. שנתערב כום לתוך כום. והאי אבל זיין קרי לתערובת בלולין שחוטין:

שהוא: **בקרבן נשים.** דלא בעי סמיכה דאמר מר (קידושין לו.) בני ויש לומר דהכא נמי כיון שיש לו מקנה ברעיה אין לעשות בלא סמיכה דכי האי גוונא מפלגינן נמי לקמן (דף עו.) גבי אשם משום דאית ליה מקנה ברעיה והשתא לא לריכא בההיא דגיטין לטעמא דפרישית דהתם נמי כיון דאפשר לקיים מצות סמיכה שיביאנו הוא עצמו אין לו לעשות בלא סמיכה ומיהו השה

מההיא דפסחים פרק האשה (דף פח:) חמשה שנתערבו [עורות] פסחיהן [ונמצא יבלת באחד מהן] דפטורין מלעשות פסח שני אע"פ שהיו יכולין להביא ים במותר הפסח ולא ים יעשו סמיכה אפילו הכי פטורין משום דפסח לא בעי סמיכה ומותר הפסח בעי סמיכה ומאי הפידא איכא אם לא יעשו סמיכה הא ערל וטמא משלחין קרבנותיהן וי"ל כיון שהוא ספק דשמא פטור הוא מלעשות פסח לא עשו לו חכמים תקנה כיון דאי אפשר לתקן אם לא יעבור מצות סמיכה מיהו תימה מ"ש מהא דתנו בכריתות בפ׳ דם שחיטה (דף כג.) ושניהם מביחין חטאת אחת אלמא מייתי קרבן בלא סמיכה כדי ליפטור את עלמו ובנזיר פ׳ שני נזירים (דף נז.) שמביאין קרבן בתנאי וי"ל דאע"פ שתיקנו חכמים שיביא קרבן מספק בלא סמיכה כדי לפטור דו מ"מ קרבן אחר שהוא מחוייב סמיכה ודאי כגון מותר הפסח לא התירו לו חכמים להביאו בלא סמיכה כדי לפטור את עלמו ואם תאמר והא דתנן במסכת שקלים ומייתי לה בפרק

האיש מקדש (קדושין דף נה.) בהמה שנמצאת בין ירושלים למגדל עדר זכרים עולות נקבות זבחי שלמים והתם הא בעי סמיכה וכ״ת כשמצאום הבעלים ויכולין לסמוך דלא שו משמע הכי דתניא התם בראשונה היו ממשכנים מוצאיה להביא נסכיה כו' ויש לומר דשאני התם דאין להם מקנה אחרת לאותן קרבנות אלא שיקרבו בלא סמיכה וטוב להקריב בלא סמיכה ממה שנאמר ימוחו וכן י״ל ביורש שמקריב קרבן אביו שע״פ שאינו סומך ולא אמרינן הא בעי סמיכה וא״ת הא דאמרינן לקמן מדים למחר מביא אשמו ולוגו עמו ואותו אשם טעון סמיכה וההיא אמרינן לקמן מחיכה וההיא לשמר מביא אשמו ולוגו עמו ואותו אשם טעון סמיכה וההיא

קרבן יחיד שנמערב כו'. בכולהו גרסינן קרבן: קרבן יחיד בקרבן ליבור. כגון שעיר נשיא בשעיר הרגלים או עולה בעולה: הכיח גרסינן ואם נסן מחנה מכל אחד יצא. כדאמרן בפרק בית שמאי (לעיל דף לו:) כל הניתנין על המובח החילון שנתנן במתנה אחת כיפר: ארבע מחנות. שמים ח מתנות שהן ארבע

קאמר: בד"א. דבעינן ארבע מתנות מכל אחד לכתחילה: אבל נחערבו שחוטין. שנבלל דמם בכום אחד נותן ד' מתנות מכולם יחד שהרי יש כאן משניהם קסבר יש בילה: **אף יחיד** בגברי. ואע"ג דבעי סמיכה. ומדליבור לא מצי לאותביה ⁰ שאין סמיכה בציבור אלא בחטאות הפנימיו׳ והכא בפנימיות לא קמיירי מדקתני זו ארבע מתנות: ומסברת הת מסרלמת הית. והתי חיין דוקא הוא ואנתערבו קודם סמיכה קאי הא קתני אבל שחוטין לא בעי ד' מכל אחד לכתחילה ובשחוטין חו נמי משכחת לה דבעיה כגון שנתערבו כוסות בכוסות ואין ידוע איזהו של זה ואיזהו של זה ולא נבללו הדמים בכום אחד: אנא. האי חיין לאו דוקא והכי קאמר בד"א דנריך ארבע מתנות מכל חחד לכתחילה: שנחערבו שחוטין. כוסות בכוסות דהיינו כעין חיין דכל חד לחודיה קאי: אכל בכולל. שני הדמים לתוך כום אחד נותן ארבע מתנות לכולן והשתח ליכח לחותובי סמיכה דהא לאחר שחיטה וסמיכה

סמיכה על כרחין היינו בהקפח יד ולא בסמיכה גמורה למ"ד סמיכת אשם מצורע לאו דאורייתא והיכי עביד בלא סמיכה הא בעי סמיכה ובגברא איירי כדמוכח בחוספתא וי"ל דתקוני גברא שאני כדקאמר נמי התם עלה דההיא והא דאמר פ"ג דמועד קטן (דף טו:) דאבל אינו משלח קרבנותיו משום דכתיב שלמים כשהוא שלם ולא כשהוא חסר אבל אי לאו קרא היה משלח ביו איכא לאוקמא בעוף או בקרבן נשים וכן הא דבעי התם מנודה מהו שישלח קרבנותיו והא דקאמר ח"ש כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודים היו ושלחו קרבנותיהם היינו תמידין שבכל יום ואם תאמר הא דתנן בפרק בתרא דמנחות (דף קו.) פירשתי בן יו בקר ואיני יודע מה פירשתי מביא פר ועגל וקאמר בגמרא גבי ששה לנדבה דאחד מהם לפר [ואחד] לעגל והיכי עביד הכי הא בעי סמיכה וי"ל דהתם בקיץ למזבח איירי שהיא נדבת ליבור ולא בעי סמיכה ומיהו קשה מההיא דכל המנחות באות מלה (מנחות דף סב:) דאמר השולח קרבנותיו ממדינת הים כהן מניף על ידו והיכי עביד הכי והא בעי סמיכה ומדקתני 🖪 מניף משמע דאיירי בשלמים ובקרבן נשים ליכא לאוקמה דהא תנא ליה רישא והאשה כהן מניף על ידה ודוחק להעמידה בקרבן ערל וטמא והנך קושיות שהקשיתי אינם לפי טעם ראשון שפירשתי לפי שלא חשו על הסמיכה אלא משום שיש עדיין נדנוד אחר דשמא אינו קיים ווה לא שייך אלא בחטאת דאם מתו בעליה למיתה אזלא אבל בשאר קרבנות לא אבל לפי טעם אחרון שפירשתי דכל היכא שיכול לחקן הדבר ולקיים מצות סמיכה אין לו לעשות בלא סמיכה קשה וי"ל דאיירי ביורש כרבי יהודה דאמר יורש אינו סומך והכא דלא משני ביורש משום דדומיא דחטאת קתני כדפרישית וכן בגיטין (דף כה.) השולח חטאתו קתני ויש לחמוה ערל וטמא מ"ש יש משלחין קרבנותיהם הא אפשר בי לערל עד שימול ולטמא עד אשר יטהר ויעשו סמיכה ונראה לומר דבאותם שאין להם תקנה איירי כגון ערל שמחו אחיו מחמת מילה דא"א למולו בשום ענין וטמא כגון זב ומצורע דאין רפואחן חלויה בעצמן אי למי בקרבן הקבוע להם זמן כגון עולת ראיה וחגיגה (כגון) כמ שהיה עובר עליהם בבל תאחר וא״ת נהי דסמיכה לא מעכבא מ״מ ערל וטמא שאין יכולין לסמוך לימא כל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו וכן בההיא דשקלים ודכריתות ודנזיר דכל הני נמי דאין יכולין לסמוך מטעם ספק חשיב שפיר אין ראוין לבילה כדאשכחן בפ׳ המוכר את הספינה (ב״ב פא:) גבי ביכורים וי״ל דנפקא לן מהא דאמרינן בפ"ג דמועד קטן (דף טו.) וביום בואו אל הקדש אל החלר הפנימית לשרת בקודש יקריב חטאתו זו עשירית האיפה שהכהן מביא בשעה 🖘 שבא תחילה לעבוד ודריש התם רבי שמעון בבואו יקריב בומן שראוי לביאה ראוי להקרבה בומן שאינו ראוי לביאה אינו ראוי להקרבה כגון טמא מת ומצורע משמע דוקא עשירית האיפה אבל שאר קרבנות משלח מיהו אין כל כך ראיה מזה דדלמא הא דמשלח שאר קרבנות היינו בהני דלא בעו סמיכה דומיא דעשירית האיפה ויש לדקדק מהא דדרשינן י" בת"כ " מובו ולא מנגעו שמע מינה דעמא משלח הבנותיו דבהבאת קרבן איירי ועוד יש לדקדק מדממעטינן בפ״ק דחגיגה (דף ד:) טמא מראיה מדכתיב בו והבאתם שמה כל שישנו בביאה ישנו בהבאה ש"מ דשאר קרבנות משלח ולא חיישינן ביז לענין סמיכה בראוי לסמיכה ומיהו למ"ד בפ' כל הפסולין (נעיל דף לב.) דטמא בר סמיכה דאפשר דמעייל ידיה וסמיך לא מני למידק מהני קראי היכא דלא אפשר לסמוך שלא תהא סמיכה מעכבת מטעם דאינו ראוי לבילה ושמא י"ל דלמאן דאית ליה ביאה במקצת לא שמה ביאה קא סבר כל הסומך ראשו ורובו הוא מכניס אי נמי אית ליה

דאורייתא א"ה יכולה בהו לסמוך אבראי ויש לומר דבפרק כל הפסולין (שם לג.) מסקינן דתיכף לסמיכה שחיטה דאורייתא ": ראם גתן ארבע שכודץ יצא. פירש בקונטרס בין מזה שנים ומזה שנים וחימה דבאחת מזה ואחת מזה סגי ואין לומר דאתיא כבית שמאי (לעיל דף לו:) דאמרי ובחטאת שתי מתנות דהא קתני סיפא ואם נתן מתנה אחת מכולן ילא ויש בין לומר דקאי על כל ארבע חטאות שנים של יחיד ושנים של ליבור ואיכא השתא ארבע כוסות ולהכי קאמר נתן ד' מתנות ילא דהיינו מתנה אחת מכל אחת ואחת:

דמרחק לפון ומאן דס"ל דלא בעינן ראשו ורובו קא סבר ביאה במקלת שמה ביאה מיהו אכתי קשה אי חיכף לסמיכה שחיטה לאו

ומי אים לים לרכי האי סברא. דממנה צריכה שיעור: לדברי ד' אלישור. לקמן (דף פ.) מיימינן לה בהאי פרקין צלוחית של מי חטאה שנפאי למוכה מים כל שהן שאינן של מי חטאה רי אלישור אומר יזה ב' האוחה, ופירשה הרי למישור הושה ב" אלישור יש בילה והואה אינה צריכה שיעור ובחדא הואה כמי הוה סגי ליה אלא קוסא קנסוהו רבנן כי היכי דלא נשמרש ליה שלא שמכר במערובת מים הפסולין, דקמני אמר רבי לדברי ר' אלישור הואה כמי שוח מטהרת שהחאה אינה צריכה שיעור, והואה מחצה בשר ומחצה פסול כלומר ואפילו נחערבו פסולין בכשרין נמי אין מערובתן פוסלתן דכיון שיש בילה נפיק ידי הואה בכל שהו שיש בה מן הכשרים, ולא מחצה דהיא לקט דאי לר' אלישור הואה צריכה שיעור כי מזה ב' הואות מאי הוי דלמא מוצה במובה בשר מובה בשר במשר בי מום ב' הואות מאי הוי דלמא מוצה במובה:

ל) ירושלמי יומא פ״ה ה״ד,
נקתן פ.], ג) מנחות צב.,
ד) יומא יד., פי) [ע׳ מו׳ ינמות
קד. ז״ה לממין, () מצורע זבים
פ״ה ה״א, ז) [ע״ כ״ וגיעין
פ׳ כל הגט דף כת: כתד״ה והשלמין
ונגימים שלמין

שינויי נוסחאות

א] מ"ל כתוב חטאת, בתקוס קרבן [בכל הברייתל] (*שמכ"י, בענין חינוק הגירסחות: ב] תיכות ואם נתן מתנה מכל אחד יצא ליתה בכתה"י ובתוספתה פ"ח וכן ליתה בכל לפוספעה פיתו אכן לינוח בכל לפוסים הישנים. ולהנוסח חטאת [שבאות א] בודאי הוא מיותר דהיינו ואם נתן ארבע מכולן וכדמוכח מו התום׳ דלא הוו גרסי לה. והבה"ז הוסיפו מרש" לה. והבה"ז הוסיפו מרש"י ולדידיה קלי מתנה כרי אמטאם וארבע כרי אעולה (דק"ם). ועי ש"מ ד"ה ואם נמן, ובמ"נ וכטה"ק ומ"ם: ג] ארבע מתנות מכולן כל"ל (*ש"מ): ד] ל"ל מכולן (ש"מ): ה] דבור זה ל"ל אחר ד"ה ארבע מתנות (צ"ק): מכולן (שים): הן דכול זה ליל מל מלה לייה ארבע מתנות (פיים): הן ליל שתי (פיים): הן ליל מעכבי ארבע מתנות (פיים): דלא מעכבי ארבע מתנות (בשיה מיקן ככנוסן כשייה הן ליל הלא מיקו בשחוטין (שיים): פן סמיכה ירעו לדברי הכל לליל (שים). ירעו לדברי הכל לליל (שים). ליים מתוכה לייל (שים). ליים מתוכה לייל (שים). וגרי לייל מתוכה לייל מתוכה לייל (שים). אות מתוכה לייל מ ל"ק סמיכה לא יצא כל"ל והס"ל ומה"ל לדברי ר"א: י] ל"ל בכל (גליוו): יא] ל"ל דאיכא שיעורא (ש"מ): יב] להביא ולהתנות במותר כל"ל (ש"מ): יג] תיכות ולא יעשו סמיכה נמחק (צ״ק): יד] לפטור את עצמו כל״ל (ב״ש): מו] ל״ל או עבבו כל לב ש). בון לא (ב"ש): מון משלח אע"פ שאינו יכול לסמוך כל"ל (ב"ש): יון ל"ל מן הבקר (ש"מ והגרי"ב): ים] ל"ל דמדקתני (ש"ש) נ"ל דמדקתני מאי טעמא. וכ"ה בדפוסי ונליה. מאי טעמא. וכ״ה נדפוסי ונניה. ובגליון כ׳ נ״ל מ״מ: כ] בנ״ם נוסף להמתין: כא] כֿ״ל או כגון (ש״ם). [ובל״ק מוחק סיכם כגון]: כב] ג״ ש״מ בשעה כגון]: כב] גי׳ ש״מ בשעה לעבודה: שמתחנך כג] מדכתים ובאת שמה בנן מולחלב באות שמה הבאתם כל"ל (ב"ש. וכ"ה בחוסי גיטין כח ע"ב): כדן חיישינן שיהיה ראוי לסמיכה כל"ל וכ״ה בתוס׳ גיטין שם): בה] ל"ל יכול (צ"ק): בו] עי' ננוס' רע"י כמ"י (הגרי"ב): בנוס' רש"י כת"י (הגרי"ב): בז] מכאן ועד סוף הדיבור הוא עד בון מכמן יבו פוף יא פול שות תוספת (ב"ש): כהן מכאן עד סה"ד ליתא בכי"י: כמן נ"א מעת לעת הילכך אינה צריכה בדיקה הס"ד (בי"י): ל] ככי"י ליתא לדיבור זה. אבל להלן גר' יחיד כגון כו':

שימה מקובצת